

OSOBNÍ ZPRÁVY

Odborné publikace se týkaly i poznatků získaných při zahraničních misích. Vytvořil řadu praktických odborných příruček pro pracovníky transfuzních zařízení. Přednášel a vypracovával zprávy z dostupných cest do zahraničí, později opakovaně přednášel zejména v rámci Evropské školy pro transfuzní lékařství podporované italskou transfuzní společností a Radou Evropy.

... „Za svůj neúspěch považuji především přetrvávající nedostatečnou plánovitou stavební koncentrací několika málo perspektivních zařízení zejména pro vyšetření, zpracování a zásobování české odebrané krve, zrušení instituce kvalifikovaných odborníků a nedostatečné zapojení transfuzní služby do výuky.“

V r. 2005 v téměř 75 letech ukončil pracovní kariéru. Poslední roky života strávil ve své vilce v Plzni. Nadále udržoval kontakt s kolegy a zajímal se o transfuzní problematiku, i když přišla řada zdravotních komplikací. Jeho děti jdou ve šlépějích otce, oba jsou úspěšní lékaři.

Dvojice primářů „Vladimírů“ (Vladimír Veselý a Vladimír Kulich) patřila k vůdčímu týmu při reorganizaci transfuzní služby v 90. letech a pojilo je nejen pracovní, ale i osobní přátelství. Pro mne to byli nezapomenutelní učitelé, gentlemani a osobnosti.

MUDr. Růžena Herynková
MUDr. V. Kulich a MUDr. V. Veselý.

VZPOMÍNKA PRIM. MUDR. DANIELY DUŠKOVÉ, Ph.D.

Pana primáře Vladimíra Veselého jsem poznala v září 1989, kdy jsem nastoupila do Fakultního transfuzního oddělení Všeobecné fakultní nemocnice v Praze, tehdy Fakultní nemocnice I s poliklinikou. Pracovali jsme spolu ve Fakultním transfuzním oddělení po mnoho let, až do roku 2005, kdy pan primář Veselý odešel na zasloužený odpočinek.

Vzpomínám na něj jako na vzdělaného odborníka v transfuzním lékařství, který si dovedl poradit s každou klinickou situací související s transfuzním lékařstvím, dovedl vyřešit často „nestandardní požadavky“ kliniků. Byl laskavý, velkorysý a dobře si vědomý nutnosti trvalého postgraduálního vzdělávání, s nadšením zaváděl nové technologie, takže naše pracoviště vždy patřilo mezi první, která např. prováděla imunohematologická vyšetření technikou gelové sloupcové aglutinace a v neposlední řadě i odběry plazmy aferézou.

Vzpomínám i na jeho specifický humor, který byl naprosto nenapodobitelný.

Vážený pane primáři, milý Vladimíre, jsem ráda a velice si vážím toho, že jsem Tě ve svém životě poznala.

Vzpomínka na pana profesora MUDr. Ivo Krče, DrSc.

Ve věku 84 let zemřel 15. srpna 2016 v Olomouci na komplikace generalizované malignity přední český internista a hematolog profesor Ivo Krč. Česká medicína, vnitřní lékařství a hematologie především utrpěly citelnou ztrátu. Odešel lékař a vysokoškolský učitel,

kteřý svoje všestranné vzdělání a široký odborný zájem ve všech oblastech vnitřního lékařství s jistým důrazem na hematologii mohl plně uplatnit a předávat dalším generacím až v období po listopadu 1989. Již před touto

dobou pěstoval významné mezinárodní odborné vazby, které se staly inspirací pro jeho vědeckou, akademickou a publikační aktivitu.

Ivo Krč se narodil v rodině lékaře, prvního radiologa v Olomouci a jednoho z prvních radiologů Masarykova prvorepublikového Československa. Po Heydrichiádě v roce 1942 byl jeho otec popraven v Kounicových kolejích v Brně. Ordinaci i byt obsadili okupanti a od 10 let byl Ivo vychováván maminkou ve skromných podmínkách. V roce 1950 maturoval na klasickém Slovanském gymnáziu v Olomouci v Kozinově ulici. Studium medicíny na Lékařské fakultě Univerzity Palackého ukončil s vyznamenáním v roce 1956 a po absolutoriu byl povinně umístěn na Slovensko. Zde prošel všemi lékařskými obory, kmenově pracoval na interním oddělení v Ružomberoku a zde také poprvé atestoval z vnitřního lékařství v roce 1959. Po úspěšném konkurzu byl v roce 1960 přijat na místo asistenta na I. interní kliniku LF UP vedenou kardiologem prof.

Pavlem Luklem. Na široce zaměřené klinice se pod vedením profesora Wiedermanna začal věnovat hematologii. Kandidátskou disertační práci „Některé hematologické aspekty srdeční dekompenzace“ úspěšně obhájil v roce 1967. Zájem o hematologii a imunologii přivedl odborného asistenta Ivo Krče ke studijnímu pobytu v Blood Research Foundation Center do Pavie (Itálie), kde pod vedením prof. Astaldiho spolupracoval také s centrem prof. Crosbyho (Washington, USA). Jeho nejvýznamnější práce o asparagináze a jejím vlivu na proliferaci a blastickou transformaci lymfocytů, které byly publikovány v italských i dalších zahraničních časopisech, pocházejí z této doby (1969–1970). Zájem o klinicko-patologické otázky lymfatické leukemie, maligních lymfomů a Hodgkinovy choroby vyústily v četné hodnotné publikace: The significance of different types of rosette forming cells in chronic lymphocytic leukemia, Buněčná imunita u nemocných maligními tumory, Richterův syndrom, Hodgkinova choroba přecházející v chronickou lymfatickou leukemii, Imunoblastický břišní lymfom a sarkoidóza, a mnoho dalších. V té době přivedl Ivo Krč svojí aktivitou k oboru hematologie svoje mladší kolegy a další budoucí profesory: Vlastimila Ščudlu a Karla Indráka.

V roce 1977 je odborný asistent Ivo Krč pověřen vedením hematologické skupiny na II. interní klinice. Zde publikuje témata imunologické problematiky Crohnovy nemoci a ulcerózní kolitidy, účastní se výzkumu kolorektálního karcinomu. Na toto téma podává již v roce 1981 návrh své doktorské disertační a současně habilitační práce, ty jsou však v té době odmítnuty z politických důvodů. V roce 1988 se vrací na I. interní kliniku a konečně po listopadu 1989 obhájuje v roce 1990 doktorskou disertační práci a úspěšně habilituje. Krátce po listopadu je známý jako proděkan LF UP pro vědu a výzkum a zahraniční spolupráci, v roce 1990 se stává členem vědecké rady LF UP, v roce 1991 je jmenován profesorem a stává se přednostou II. interní kliniky LF UP a FNOL, kterou vede až do poloviny roku 1999. V té době stál v čele vědeckovýzkumné komise děkana LF UP, byl členem společné komise LF UP a LF MU v Brně pro obhajoby disertačních prací. Prof. Ivo Krč byl členem řady odborných lékařských společností v tuzemsku a v zahraničí, mezi jinými International Society of Chemo and Immunotherapy, International Society of

Hematology, Danubian League against Haemorrhagic Disorders, Österreichische Gesellschaft für Hämatologie und Onkologie, byl jmenován čestným členem Polské internistické společnosti a Slovenské hematologické společnosti. V roce 1994 se stal předsedou Spolku lékařů ČLS JEP v Olomouci, nejstaršího lékařského sdružení v olomouckém regionu, v jehož čele v minulosti stály takové osobnosti, jako např. prof. Vejdovský nebo prof. Rapant. Bohatá publikační činnost výsledků jeho vědecké práce je koncentrována do více než 250 časopiseckých prací, z nich jedna třetina do časopisů zahraničních. Klinické i vědecké zkušenosti prof. Krč shrnul v kapitolách tří monografií a ve více než 300 přednáškách na kongresech doma i v zahraničí. Prof. Krč pěstoval na klinice – i přes svoji specifickou oblibu v oboru hematologie a hematooonkologie – vnitřní lékařství napříč všemi jeho obory. Podporoval mezinárodní spolupráci a byl iniciátorem pracovních mítinků vnitřního lékařství středoevropských zemí (Mitteleurope – Countries Meeting of Internal Medicine), pořádaných v Polsku, Itálii, Rakousku i České republice. Prof. Krč byl prezidentem druhého v pořadí, konaného v Olomouci v roce 1997 a čestným hostem byl bývalý tutor prof. Krče v Pavii pan profesor Astaldi. Prof. Krč umožnil řadě spolupracovníků vycestovat na stáže a pracovní pobyty do Rakouska, Itálie, Belgie, Francie, Velké Británie, Německa i USA. Několik jeho asistentů úspěšně ukončilo doktorská studia a dva se úspěšně habilitovali. Nelze vyjmenovat všechny další aktivity, mezi jinými výchovu studentů a mladých lékařů a nelze opominout ani členství ve vědecké radě MZd. I po odchodu do penze zůstal pan profesor dlouhou dobu aktivním profesorem na II. interní klinice a s oblibou, nadhledem a velkorysostí testoval znalosti studentů. Až do posledních okamžiků prvních známek zrádného onemocnění byl aktivním a uznávaným členem Etické komise FNOL.

Teprve s odstupem času si uvědomujeme ztrátu prof. Ivo Krče jako osobnosti, která proslula svými vědomostmi, širokým vzděláním, moudrostí, velkorysostí, a také laskavostí k pacientům, kolegům i studentům. Nadevše však zůstane známý svojí morální, duchovní pevností.

S hlubokou úctou vzpomínáme.

Za kolektiv II. interní kliniky LF UP a FNOL

doc. MUDr. Vlastimil Procházka